

У системі НААН організовано обговорення проекту Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 р., розробленого Міністерством аграрної політики та продовольства України.

<...> Стратегія розвитку аграрного сектору України на період до 2020 р. (далі – Стратегія) спрямована на формування ефективного, ресурсощадного, еколого-безпечного, соціально спрямованого, наукоємного сектору економіки держави, здатного задовольнити потреби внутрішнього ринку й забезпечити провідні позиції на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продовольства. Стратегія поширюється на сільське, рибне й лісове господарство, переробку сільськогосподарських продуктів, харчову промисловість, сільськогосподарське машинобудування, аграрну освіту й науку, соціальні питання, а також передбачає системне вирішення ключових проблем аграрного сектору економіки України.

Стратегія визначає місію, мету, стратегічні цілі, принципи організації та стратегічні імперативи розвитку аграрного сектору, пріоритетні напрями досягнення стратегічних цілей, відповідно до яких буде здійснюватися державна політика щодо нормативно-правового і фінансово-економічного регулювання розвитку аграрного сектору.

<...> Положення Стратегії є основою для розробки *Державної цільової програми розвитку аграрного сектору України на період до 2020 р.*

<...> Стратегічні імперативи розвитку аграрного сектору економіки України.

На сучасному етапі розвитку аграрного сектору України необхідно забезпечити зміну стереотипів взаємодії громадських, підприємницьких і державних інститутів аграрного сектору, забезпечивши дотримання стратегічних імперативів:

– збалансованість за економічними, соціальними й екологічними критеріями будь-яких рішень щодо розвитку аграрного сектору;

– партнерство між державою, бізнесом і громадами, компроміс інтересів і взаємна відповідальність: держава є послідовною і відповідальною у своїх діях перед бізнесом і громадами, бізнес – перед державою та громадами, громади – перед державою й суспільством;

– результати функціонування аграрного сектору безпосередньо залежать від діяльності суб'єктів господарювання; держава створює прозорі прогнозовані й передбачувані на тривалий час умови та стимули діяльності суб'єктам господарювання у визначених національними інтересами напрямках;

– держава надає перевагу в підтримці суб'єктам підприємницької діяльності, які поєднують право на землю з працею на ній, економічні

інтереси із соціальною свідомістю;

– держава гармонізує інтереси малого, середнього і великого бізнесу, протидіє формуванню монопольних структур в аграрному виробництві, зберігаючи мотивацію великого бізнесу;

– держава стимулює застосовувати найкращі за технологічністю, продуктивністю й енергоефективністю засоби виробництва, незалежно від країни їх походження, знижувати питому вагу невідновлювальних природних ресурсів у структурі собівартості продукції;

– основним критерієм державної підтримки в Україні виробництва засобів виробництва аграрного сектору є позитивна динаміка їх конкурентоспроможності й перспектива досягнення світового рівня;

– синергія науки, освіти й практики: підпорядкування розвитку науки й освіти потребам і цілям виробництва сільськогосподарської продукції та продовольства (*Про обговорення проекту Стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року // Національна академія аграрних наук України (<http://www.uaan.gov.ua>). – 2012. – 8.10; Стратегія розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року (проект) (<http://uaan.gov.ua/content/pro-obgovorennya-proektu-strategiyi-rozvitku-agrarnogo-sektoru-ekonomiki-na-period-2020roku>).*